

Las máscaras de los Illuminati - Robert Anton Wilson

Anglaterra, 1914: Sir John Babcock, un hereu jove i sensible, altament impressionable i sense altra ocupació que especular amb el desconegut, és captat per una inquietant organització secreta que aplega tots els procediments del coneixement prohibit: càbala, alquímia, tarot, numerologia, bibliomància, demonologia, tantrisme, bruixeria, vodú, *Necronomicon*... El món esdevé per ell un llibre que cal desxifrar i que es perpetua a ell mateix, un llibre que ignora la casualitat i on tot significa. No és estrany que Babcock es torni mig boig... fins que topa amb James Joyce i Albert Einstein en una taverna de Zuric. La trobada resultarà extremament gratificant per tots tres.

L'autor de *La máscara de los Illuminati*, Robert Anton Wilson (nord-americà nascut el 1932) aconsegueix, després de barrejar múltiples situacions històriques i personatges reals (Ezra Pound, Carl Gustav Jung, Lenin, Lord Greystoke, Yeats), arribar a un clímax on, per mitjà d'una mena de trip còsmic, la màgia, la ciència i l'art assoleixen un estat simbiòtic que dona com a resultat no solament una creativa "visió múltiple" de l'univers, sinó productes tan cabdals per a la cultura del segle XX com la Teoria de la Relativitat o l'*Ulysses* de Joyce. Només la ciència intuïtiva d'Einstein i el mètode literari del dublinès podien aclarir l'enfilall d'esdeveniments terribles viscuts per Babcock, separant el gra de la palla, i tirar per terra la teoria d'una conspiració mundial i històrica contra la humanitat (els famosos Antics de Lovecraft, en definitiva). A partir del coneixement outré, literatura, física i càbala coincideixen, perquè el saber és u, el procés d'iniciació/aprenentatge no s'acaba mai, i els límits de la percepció i de l'univers no els eixampla el pensament lògic o il·lògic, sinó l'analògic i sobretot, "allunyat de prejudicis morals i emocionals" (com Wilson fa dir a Joyce en el llibre).

Si el plantejament i el nus del llibre permeten incloure'l dins l'anomenat gènere fantàstic o de terror, el desenllaç, amb la explicació preceptiva per part dels dos detectius genials, es tomba cap al gènere policíac, i és una demostració pràctica de la proposició de David Hume/Sherlock Holmes: "Quan s'ha eliminat l'impossible, el que queda, per improbable que sigui, ha de ser veritat". La solució als enigmes del llibre és tan inesperada, integradora i estimulante com ho exigeixen les estrictes regles del gènere.

Las máscaras de los Illuminati, un collage format per guions de ràdio i televisió, retalls de diari, monòlegs interiors a la manera de Leopold Bloom, sèries de preguntes/respostes, narracions omniscients amb salts en els temps i trossos del diari íntim de Babcock, entre d'altres recursos, és un intent honest i original d'escriure ciència-ficció com a entreteniment intel·lectual assumint l'herència literària del segle. El producte final resulta molt més digne i llegible que moltes novel·les actuals sobre l'adveniment de la menopausa o Barcelona la nit. Per cert, la primera edició del llibre és de 1981: si algú pensa en *El pèndol de Foucault*, les influències només poden anar en sentit invers.